

Amintiri de la E, sau cronica nEbuniEi

Eram o clasa de uman, impreuna cu C. La C erau numai fete, la noi se rataciseră și citiva baieti. Eram o clasa de dEmEnti, sau după cum ne numea Henry, "o banda dezorganizată de cretini". Dar despre Henry mai tirziu – best for last.

Cum arată ziua la E? Pai cred că veneam și noi la școală ca tot elevul și ne apucăm de șotii. Începea prima oră. Ionuț Draghinda și Calin Vartosu scoteau sarmale cu iaurt și începeau să manince, fără a uita să zănganească din borcane și furculițe. Apoi rostogoleau ghemotoace de hirtie pe jos. Profesorii nu rămneau indiferenți la aceste provocări. Iesea cu scandal. Apoi spiritele se mai potoleau, drept care Ionuț scotea batista, și se prefăcea că își suflă nasul, dar trîmbița tare pe gură. Nu prea multe ore se desfășurau normal, din cauza risetelor și a nazbitiilor pe de o parte, și a disperării și frustrării profesorilor pe de altă parte. Mai ales d-na Hazgan, profesoara de biologie, care ne dădea lucrări pe 4 rînduri, să nu copiem și să nu colaborăm. Vorbeați de d-na Chiribau? Cam tot așa și d-na Hazgan : "numuru' 1, numuru' 2, numuru' 3, numuru' 4". După care veneau subiectele. După care venea dezastrul. La anatomia și fiziologia omului, același Ionuț Draghinda a scris o lucrare de pomina. D-na Hazgan nu a înțeles gluma, așa că ne-a citit lucrarea cu voce tare, să ne minunăm și noi. Ne-am minunat ! Subiectul primit de Ionuț era circulația singelui. Pentru cine nu-și mai aminteste (și îi rog pe doctorii dintre noi să nu sara la mine, e o explicație rudimentară) – circulația mică - între inimă și plămîni, circulația mare – între inimă și restul corpului. Ce-a scris Ionuț? Ca la om există două feluri de circulație – circulația mică la copil, și circulația mare la adult. Va închipuiți ce-a fost în clasă? În trecut fie spus, Ionuț este actualmente doctor în Elveția.

În schimb la franceză l-am avut pe dl. Mosoia. Profesor și dascăl genial, toba de carte, fin și cult, inteligentă scilipitoare (î se citea în ochi), șarmant, cu simțul umorului. Ne-a dat într-un an la teză un subiect interesant – dacă omul are dreptul să țină o pasare în colivie. După câteva zile a venit cu notele. Era încântat de noi, ce deștepti sîntem și ce știm pe frîntozeshte. Cutare – bine – 6! Cutare – frumos – 6!, Cutare – foarte bine – 7! Pe toți ne-a laudat, dar nimeni n-a luat peste 7 (oare se mai poate verifica asta în catalog?) Putini profesori au fost pe măsura d-lui Mosoia.

Henry era unul din ei. Și nu e nevoie de nici o prezentare sau introducere. Poate doar de câteva amintiri personale. Cred că a apărut prin clasă a X-a. Cam atunci s-a lansat și ideea cu grupă de engleză intensivă, din care am avut onoarea să fac parte. Nu mai știu cum ne-am ales, dar Henry a triat și a taiat în carne vie, pînă ne-a selectat, a chosen few care puteau ține pasul cu el – un club exclusiv, members only. Tibi spunea că Henry didn't suffer fools easily? I beg to differ, Henry didn't suffer fools at all. No, sir! Ne-a selectat și ne-a triat pînă am ramas vreo 8 thoroughbreds pe care i-a hrănit personal, din mina lui, cu jaratec. Vreo 3 ani școlari. Zi de zi. Fără milă. (Pe o parte din noi ne puteți vedea la colegi.ro, semnați cu mindrie

– l-am avut profesor pe Mircea Tatos). Lucrarile de control si tezele de la Henry ar fi trebuit sa ne confere doctoratul. Nu-mi amintesc de vreun cadru didactic universitar care sa se fi apropiat macar de Henry. Prof. Bantas, care a asistat la o ora predata de Henry, ei bine, a luat notite cot la cot cu noi.

Henry deschidea usa de la clasa, cu fata strimbata de binecunoscuta grimasa, arunca din prag cheile pe catedra (ca zmeul din poveste buzduganul, sa-si faca cunoscuta prezenta), se uita crunt la noi si ne lua la trei pazeste. Era fascinant. Era irezistibil. Nu cred ca Henry ne-a luat vreodata la laboratorul de fonetica de care vorbiti voi. I don't think he cared for that sort of thing. Henry ne provoca la infruntari corp la corp pe plan intelectual, sarind din engleza in romana, in franceza, germana, etc, trecind prin filozofie, poezie, istoria artelor, you name it. O clipa de neatentie, a slip of the tongue – erai mustruluit, 2-3 – zburai la alta grupa. Asa era Henry, dadea totul de la el, cerea inapoi totul de la noi. Ou la mort!

In ultimul an s-a intimplat ceva la noi in clasa, poate am festelit-o cu fEtEIE de la Capalna (va veni under separate cover), poate altceva, cert e ca ne cam pierise cheful de distractie. Din care cauza sintem singuri in poza de la absolvire – fara profesori, fara diriginte. Ori Frangopol s-a cabrat, ori noi, dar sintem doar noi, elevii. Fara costumatie deosebita. Nici nu ne-am dus ca A sau B in Herastrau, sau la piscina, si nici poze n-am facut. Eram destul de morcoviti. And then, lo and behold! Who should come to the rescue? Who should save the day? Well, if it wasn't Henry, the one and only! Care s-a indurat de noi, si-a dat jos masca de profesor dur si exigent, si a devenit pentru citeva ore egalul nostru. Absolvisem. Supravietuisem. Liceului, Sofiei "dati-mi voie sa va explicitez" Frangopol, dar mai ales, celor trei ani de engleza intensiva sub bagheta lui. Poate era chiar mindru de noi. O sa-l intrebam. Drept care, ne-am dus la crisma din apropiere, si am baut bere cu el, si ne-a servit cu tigarile lui (Rothmans). Si am vorbit. Ce am vorbit? Cine mai stie? Cert este ca dulceata acelei dupa-amieze magice, statul fata in fata si cot la cot cu domnul Mircea Tatos, OM, profesor de engleza, mi-a dat inspiratie si putere pentru tot restul vietii (cel putin pina acum). Nu am nevoie de note de la nimeni, nu am nevoie sa mi se spuna cine sint si cite parale valorez. Eu, impreuna cu ceilalti colegi din grupa, am trecut examenul la Mircea Tatos.